

Občasníček

Květen 2023

MŠ Sluníčko, Štefánikova, Hradec Králové

Obsah:

Jaro plné hudby v MŠ Sluníčko	2
Cvrčci	
Čarodějnický týden u Cvrčků	6
Velikonoční tvořivá dílna s rodiči	7
Motýlci	
Tělocvična v Třebši	8
Motýlci v Šimkových sadech	9
Včeličky	
Souhrnný report od Včeliček	10
Perličky od Včeliček	14
Mravenečci	
Exkurze u hasičů	15
Velikonoční dílna u Mravenečků	16
Berušky	
„Petrof - S láskou k hudbě a řemeslu“	17
Světlušky	
Výlet do ZOO	19
Velikonoční exkurze v muzeu	20
Rozhovor s ředitelkou MŠ Sluníčko	
Když bude ředitelka moc hodná, nebude to fungovat	21

Jaro plné hudby v MŠ Sluníčko

Zatímco na nejvyšších úrovních se v posledních měsících čeští politici dohadují, zda učit či neučit hudební výchovu na školách, u nás ve Sluníčku jdeme úplně opačnou cestou a díky podpoře vedení školky můžeme dětem nabízet zcela nadstandardní počet hudebních činností i akcí. Důkazem je jednak fungující pěvecký sbor, v němž pracují hudebně nadané děti, ale třeba i příprava dětí na sólová vystoupení včetně pěveckých soutěží.

A právě takovou soutěž určenou výhradně pro předškolní děti naše mateřská škola pořádala ve čtvrtek 30. března t. r.. Šlo už o 2. ročník pěveckého klání s názvem Kosík. Ten letošní se nesl v duchu pohádek. Děti měly za úkol zazpívat libovolnou lidovou píseň a píseň umělou na zadané téma. Byly rozděleny do dvou věkových kategorií. V nich dohlížely na výkony dvě odborné poroty. U těch mladších zasedla mezi porotce paní ředitelka z MŠ Klíček Kateřina Nováková a dva členové hudební skupiny Nota Bene - Marie Bažatová a Jan Kotek. U starších dětí se úlohy porotců ujali členové souboru Klicperova divadla - Martin Sedláček, PR manager KD, a herci Maria Leherová a Martin Klapil. Že neměli jednoduchou práci, o tom svědčily bohaté poznámky na výsledkových listinách, ve kterých se vyznali opravdu jen sami porotci.

Oceněny byly všechny čtyři desítky dětí, a to v jednotlivých výsledkových pásmech - bronzovém, stříbrném a zlatém. Všechny děti si odnesly diplom, batoh s emblémem soutěže a další drobné odměny. Klicperovo divadlo pak věnovalo absolutnímu vítězi ve starší kategorii dvě vstupenky na představení Čtyřlístek.

Děti si také mohly pochutnat na vynikajících muffinech upečených a ozdobených právě pro tuto příležitost paními kuchařkami a učitelkami naší školky.

Kromě samotného vystoupení si děti užily třeba i malování na obličej či výtvarnou dílnu, ze které si odnesly vlastnoručně vyrobený hudební nástroj. Tyto doplňkové aktivity nám pomohly zajistit studentky hradecké SPgŠ pod vedením naší asistentky Markéty Košťálové.

Určitě vás zajímá, jak si vedly děti, které reprezentovaly právě Sluníčko. V mladší kategorii nás zastupovaly Viktorka Doležalová, která vybojovala zlaté pásmo, a Nikolka Nováková, která si odnesla pomyslnou stříbrnou medaili. Obě navštěvují třídu Včeliček. Ve starší

kategorii se Tereška Ponikelská ze třídy Světlušek umístila také ve zlatém pásmu a Tereška Karatníková z Mravenečků v pásmu stříbrném.

Absolutním vítězem ve starší kategorii se stal David Grossman z MŠ Albertova, zatímco v kategorii mladších dětí byly absolutními vítězkami dokonce dvě holčičky se stejným počtem bodů: Eliška Poláčková z MŠ Albertova a Kateřina Kyksová z MŠ Pohádka.

Aby se soutěž mohla vůbec uskutečnit, potřebovali jsme prostory dvou pavilónů, a tak děti ze čtyř tříd musely vyrazit na výlet do Královédvorské ZOO. Ale ani tyto děti nelitovaly, protože i počasí se umoudřilo a výlet se skutečně vydařil. Kdypak se jim zase poštěstí třeba znovu spatřit želvu, jak klade vejce do hlíny?

Naše 4 děvčátka, která tak odvážně a statečně vstoupila vůbec poprvé do podobného podniku, se potom úspěšně zúčastnila 12. dubna soutěže Novopacký slavíček, odkud si přivezla shodně stříbrné pásmo. Konkurence byla velká, v kategorii A1 se účastnilo přes padesát dětí z celého jičínského regionu. Naše děti přijely z největší dálky, což však vůbec nevadilo, protože obě cesty absolvovaly vláčkem, a to i s přestupem, což si moc užily. Na obou soutěžích získaly bohaté zkušenosti, upevnily si sebedůvěru, hudebně určitě povyroستly a v Nové Pace pak měly možnost také vidět a poslechnout si opravdu špičkový sbor, který pracuje při tamější SPgŠ. Zážitek to byl v monumentální aule naplněné více než dvěma sty zpěváky několika věkových kategorií víc než velkolepý.

Nyní, už v květnových dnech se pro změnu Včeličky nechaly pozvat na hudební pohádku O Sněhurce od hradeckého pěveckého sboru Jitro do jeho krásné budovy v zahradě Gayerových kasáren. Část sboru, která

si říká Vlčí máky, vysekla v pondělí 22. května krátkou, veselou, vtipnou operku, kterou naše Včelky odměnily velkým potleskem. Za odměnu jsme si mohli s těmito profíky společně zazpívat krátkou písničku o přátelství.

A že to není ještě všechno? Opravdu není 😊. V úterý 13. června nás čeká závěrečný koncert našeho školkového sboru Větrník, který se uskuteční také v nádherné aule, tentokrát hradecké Střední zdravotnické školy. Kdo koncert navštíví, může se těšit také na pohádkové téma. Přenesete se třeba do pohádek Lotrando a Zubejda či si připomenete nezapomenutelnou černobílou Popelku a její holoubky. Víc neprozradíme, ale všechno se dozvíte z programu, který společně s dětmi vytvoříme a který ke koncertu obdržíte.

Věřte, že bez všech písniček a každodenního muzicírování by bylo v naší školce mnohem smutněji. Navíc s písničkou jde i všechno ostatní učení snáz. A tak bychom těm našim politikům mohli při jejich rozhodování o budoucnosti hudební výchovy na školách jenom doporučit, aby se k nám přišli podívat. Jak se to vlastně má dělat.....

Lenka Klapilová

Čarodějnický týden u Cvrčků

V pátek 28. 5. 2023 proběhl v naší MŠ Čarodějnický den, na nějž paní učitelky navázaly a s dětmi se celý týden připravovaly na slet čarodějnic a čarodějů. Trénovaly nejen let na koštěti, ale také vaření kouzelných lektvarů, jedly sladké pavouky a tvořily kouzelnické obrázky, které se jim velmi povedly. Dětem se nejvíce líbilo soutěžení na školní zahradě MŠ, kde si mohly vyzkoušet spoustu nových úkolů a soutěží, které statečně zvládly. Všechna košťata jsme bezpečně uložili a budeme se společně těšit na další čarodějnický slet.

Velikonoční tvořivá dílna s rodiči

Tvořivá dílna proběhla tentokrát s tématem Velikonoc, na které jsme se s dětmi těšili. Do příprav jsme zahrnuli i spolupráci s rodiči, kteří s dětmi strávili v MŠ společnou chvíli při výrobě „Piliňáčka“. Výrobky zůstaly ve třídě, aby děti mohly pozorovat klíčení jarního osení. Jakmile našim „Piliňáčkům“ vyrostly vlasy, odnesly si děti svůj výrobek domů. Pro rodiče si pak děti připravily velikonoční vajíčko (zápich do květináče), který se jim moc povedl. Dílnička s rodiči proběhla v příjemné atmosféře a s úsměvem na tváři nejen dětí.

Tělocvična v Třebši

Pravidelně chodíme se třídou Motýlků do tělocvičny v Třebši. Děti ji moc rády navštěvují. Mohou si vyzkoušet spoustu náčiní, které ve školce nemáme. Mohou také využívat velký prostor, kde má každý dostatek místa k pohybovým hrám i relaxaci.

Rozvíjíme pohybové dovednosti v oblasti jemné a hrubé motoriky, koordinaci pohybu svého těla. Cvičíme zdravotní cviky, dětskou jógu, cviky na správné držení těla. Nezapomínáme ani na dechová cvičení.

Motýlci v Šimkových sadech

Přišlo jaro a Motýlci navštívili v rámci projektu Moje město Hradec Králové Šimkovy sady. Prohlédly si krásnou přírodu, viděly zvířátka a jely městskou dopravou.

Souhrnný report od Včeliček

Teda řekneme vám, ten čas ale letí! Aspoň tedy my Včelky a s námi i naše paní učitelky jsme se ani nestačily ohlédnout a už se šíleným tempem přibližujeme ke konci školního roku. Asi je to i tím, že máme tak nabitý program. Od posledního setkání s vámi, čtenáři našeho Občasníčku, se událo tolik věcí, že si musíme vybrat, o čem vás zpravíme a co si kvůli omezenému místu v našem zpravodaji musíme chtě nechtě nechat pro sebe.

Vynášení Morany

Těsně po Smrtné neděli jsme chtěly konečně přivolat jaro. A tak jsme se vydaly na poslední cestu naší Morany, kterou vytvořily paní učitelky ze třídy Mravenečků. Naše procesí bylo obrovské, účastnily se všechny děti z celé mateřské školy. I když jsme Moranu poslaly na plavbu do Severního moře na vlnách Labe, stejně se ještě do dnešního dne drží zuby nehty a Vesnu k moci nepouští vůbec ráda.

Projekt Voda

Po Velikonocích jsme se pustily do projektu o vodě. Navštívily jsme soutok Labe a Orlice, pozorovaly jsme vysoký průtok vody na Orlici u vodní elektrárny, protože zrovna předtím hodně pršelo. Ale co bylo nejúžasnější? No přece nejrůznější pokusy, při nichž jsme se dozvěděly třeba to, že voda vzlíná a umí tak rozvést v květinách barvu až do květů, takže jsme získaly z bílých růží zelené nebo modré. Díky vzlínání na filtračním papíru se také složené barvy nakreslené fixou (zelená, fialová, hnědá) rozložily na barvy, z nichž vznikly. Šipka nakreslená jedním směrem se za lahvíčkou vody obrátila na druhou stranu a to

samé se stalo u dvoubarevné květiny, u níž se za lahvičkou zase obrátily barvy. A ještě spoustu dalších experimentů jsme absolvovaly a nestačily jsme se divit.

Návštěva v Botanické zahradě

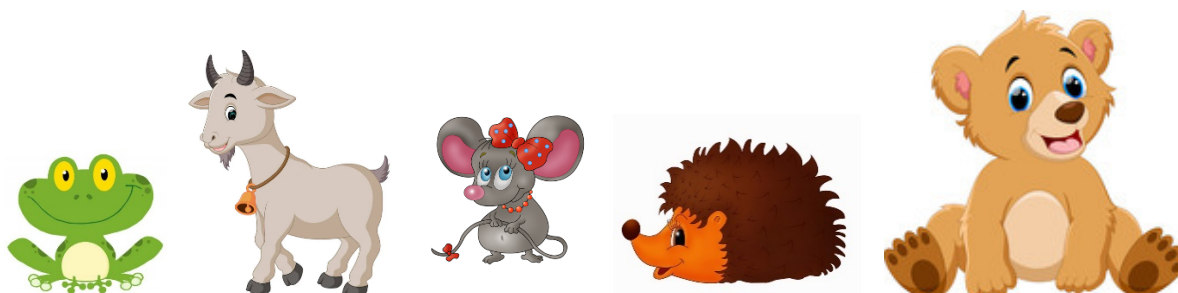

V rámci projektu Okolo Hradce se snažíme poznat co nejvíce zajímavých míst v našem městě. V čarodějném týdnu, kdy jsme se jako správné čarodějky - kořenářky seznamovaly i s různými druhy květin a bylin, jsme se podívaly i do botanické zahrady, kterou provozuje farmaceutická fakulta. Vždyť lékárníci, kteří se na této škole učí, budou také novodobými babkami kořenářkami! Takže jsme si mezi květinami v zahradě našly nejen ty, které už známe, ale také spoustu dalších, z nichž některé byly jedovaté. Naše učitelky - čarodějnice nás poučily, co všechno takové byliny dokáží, takže si teď už budeme dávat velký pozor. Věděli jste třeba, že medvědí česnek se dá zaměnit s konvalinkou nebo ocúnem?

Setkání včelích rodin

V úterý 16. května jsme se sešly se svými rodinami v naší třídě. Víte, co nám to dalo práce připravit program pro setkání? Normálně se z nás 14 dní úplně kouřilo, jak jsme nacvičovaly, zpívaly, připravovaly hudební doprovod, chystaly si kostýmy, masky a rekvizity!!! Ale protože jsme pilné Včelky, nakonec jsme vše zvládly a výsledkem byla krásná hudební pohádka O chaloupce a zvířátkách a ještě jako bonus krátké pásmo písniček a básniček, v němž jsme nezapomněly na žádné členy naší rodiny. V závěru jsme jim také předaly přáníčka a dárečky. Uuuufff! Hlavně, že už můžeme v hezkém vzpomínat.

Perličky od Včeliček

Jedno obyčejné ráno

1.dějství: Pokus o uzavření předmanželské smlouvy

Ve třídě si hrají teprve asi 4 děti. Ma. si hraje s Mi. s molitanovými kostkami. Ma. se dožaduje větší porce kostek, než mu Mi. dovoluje.

Ma: „Půjč mi ještě jednu kostku!“

Mi: „Ne!“

Ma: „Aspoň jednu!“, žadoní.

Mi. však o tom nechce ani slyšet.

Ma. chvíli přemýšlí a vytahuje top argument: „Když mi ji půjčíš, vezmu si tě za ženu!!!!“

2. dějství: Mravnost nade vše

Scénu sleduje V.. Poslouchá a vzápětí běží k paní učitelce a vyptává se:

V: „Co je to..... za ženu?“

Uč: „To znamená, že budou mít svatbu a budou z nich maminka s tatínkem.“

V: „To není možný, to by jim muselo být aspoň 40!“

3. dějství: Sliby chyby

V. běží zpět k Ma. a k Mi. Vysvětluje jim, že nemohou mít svatbu, protože jsou moc malí. Ma. poslouchá, a když V. dokončí řeč, Ma. rozhořčeně reaguje:

Ma: „Však já bych si ji stejně nevzal!“

Exkurze u hasičů

Mravenečci se ve čtvrtek 20. dubna vydali na exkurzi k hasičům. Bylo úžasné prohlédnout si zblízka různá hasičská auta, lodě i autobus. Celým zařízením nás provázel jeden pan hasič, který nám vyprávěl, jak se strojí do výstroje, ukázal nám, jak se sjíždí na tyči dolů k autu, jak jezdí na výjezdy k požárům, k haváriím aut nebo i zachraňovat kočky ze stromu a ovečku z řeky. Řekl nám, že mají 2 minuty na to být připraveni k odjezdu od vyhlášení poplachu. Všechny děti si mohly vlézt do kabiny hasičského auta, mohly si na všechno sáhnout, mohly se na všechno zeptat. Dnes už víme, že běžné hasičské auto uveze 4000 l vody a to velké auto 9 000 l vody. Víme, že hasiči mají speciální obleky, přilby, dýchací přístroje, přístroje s termokamerou, mají auto plné různého nářadí a hadic. Největší zážitek bylo zahoukání sirénou auta, to jsme se teda pořádně lekli.

Velikonoční dílna u Mravenečků

Na Velikonoce jsme si to moc užili. Zaseli jsme si pšenici do květináčků, vyrobili jsme si kuřátko z vejduňku, namalovali jsme si vyfouknutá vajíčka temperovými barvami a dělali jsme spoustu dalších velikonočních činností. Měli jsme i velikonoční dílnu s rodiči, kde jsme vytvořili ozdobu na zavěšení z proutků a kuřátko jsme posadili do skořápky na proutky. To jste měli vidět, jak jsme byli sehraní s tatínkou nebo mamkou, ale třeba i s babičkou. Pracovali jsme společně a pomáhali jsme si držet proutky, stříhat, lepit a barvit kuřátko potravinářskou barvou.... Prostě dokonalá souhra!!!

„Petrof - S láskou k hudbě a řemeslu“

My Berušky jsme třídou předškoláků, většina z nás půjde po prázdninách do školy. Rády se učíme, poznáváme vše nové a hlavně svět okolo nás. Bydlíme v Hradci Králové. Víme, které řeky protékají naším městem, kde se stékají. O našem „rodišti“ bychom se chtěly dozvědět co nejvíc, proto nás čekají exkurze do zajímavých míst našeho krásného města. Zatím jsme byly v divadle Drak nejen na pohádce, ale i v muzeu, kde jsme si vyzkoušely, jak se hraje loutkové divadlo.

Nyní jsme navštívily PETROF Gallery, kde je prodejna klavírů a pianin, ale i krásná kavárna. V poschodí kavárny je skleněná podlaha. Nebály jsme se a sledovaly, co všechno je pod námi v přízemí. Potom jsme si prošly část, kde se vyrábějí piana a viděly jsme jedno již vyrobené a zabalené, které pocestuje až do Ekvádoru. Ještě nás čekalo muzeum Petrofu. Dozvěděly jsme se, že nám dělala průvodce žena, jejíž prapradědeček Antonín Petrof je zakladatelem firmy. Koupil část pozemku, kde bývala zájezdní hospoda, a tam postavil továrnu Petrof. Nejprve vyrobil dvě piana za rok, postupně přijímal nové lidi a továrna se rozšiřovala.

Také víme, že má tento hudební nástroj 7 000 součástí, jeho výroba trvá šest měsíců, výroba křídla 8 měsíců. Viděly jsme pianino „motýla“, nástroje černé, žluté, červené. Nejlepší křídlo bylo vykládáno drahými kameny a perletí a stálo jako dvě nejdražší auta dohromady. Továrna své výrobky vyváží do 60 zemí, kde dělají slávu a čest České republice. Mohly jsme si zahrát jako rození klavíristé. Nejvíc se nám líbil zajíc z pohádky „Počkej, zajíci!“, který hrál na jeden nástroj ze zdejší továrny. Byl neviditelný. Viděly jsme ho jen na promítaném plátně, ale opravdový klavír hrál úplně sám. Klávesy se pohybovaly a muzikant nikde.

Rády bychom se tam vrátily s rodiči, zahrály si opět na některý klavír, daly dobrý dortíček v kavárně a možná se brzy přihlásíme na výuku klávesových nástrojů.

Nežli skončí školní rok, těšíme se na další pěkná místa v Hradci Králové.

Výlet do Zoo

Na konci dubna jsme se my Světlušky vydaly společně se třídou Berušek na výlet do ZOO ve Dvoře Králové nad Labem. Počasí nám přálo, a tak jsme měly možnost vidět spoustu zvířátek v nově zrekonstruovaných venkovních výbězích. Prošly jsme pavilon plazů, ptáků, orangutanů a jiných exotických zvířat, žiraf, slonů, ale největší zájem a veselí u nás vzbudilo početné stádo hrochů, kteří právě prováděli každodenní očištění v bahně. Po prohlídce pavilonů a venkovních výběhů jsme si všichni zaskotačili v Africkém koutku a na lanovém hradu. Výlet se vydařil a všichni jsme si ho užili.

Velikonoční exkurze v muzeu

Na konci března jsme se se Světluškami vypravili do Muzea východních Čech na velikonoční exkurzi. Paní průvodkyně připravila pro děti zábavný výukový program. Děti společně nastrojily Moranu, dozvěděly se o tradičních lidových zvycích, týkajících se Velikonoc, zkusily zahrát na různé typy řehtaček a na závěr sestavily vajíčkodráhu. Na této dráze bylo úkolem trefit se vajíčkem do ošatky. Děti tahle netradiční hra velmi zaujala. Na památku všechny děti obdržely malovanou pohádku „Jak andílci nabarvili ptáčky“. Velikonoční exkurze byla již druhou návštěvou v letošním roce a děti zábavný program opravdu bavil.

Když bude ředitelka moc hodná, nebude to fungovat

Ředitelka MŠ Sluníčko Mgr. Eva Kotková obdržela letos na jaře na návrh učitelského sboru, kterému už šéfuje 23 let, prestižní ocenění Pedagogická osobnost roku Hradce Králové. Myslím, že je málo povolanějších osobností v hradecké učitelské branži pro toto ocenění, a tak jsem se za Evou vydala, abych ji trochu vyzpovídala a představila ji veřejnosti třeba i v trochu jiném světle, než jak ji dosud znala.

Letošní ocenění Pedagogická osobnost roku Hradce Králové jsi získala po nominaci, kterou podaly paní učitelky z mateřské školy, kterou řídíš. Potěšilo tě v tomto ohledu hlavně to, že návrh vzešel právě od nich?

Třeba se to někomu bude zdát malicherné, ale to ocenění pro mne opravdu něco znamená. Jde přinejmenším o zúročení mé dlouhodobé práce. O to víc mě těší, že návrh přišel ze strany pedagogického osazenstva naší mateřské školy, protože si myslím, že učitelky mají

nejblíž k mé práci a vidí, co všechno tato práce obnáší, takže i nejspíš chápou její náročnost.

Co se tak honí člověku hlavou ve chvíli, kdy je za svou práci vyznamenáván?

Musím říct, že jsem při tom oceňování na pódiu byla velmi nervózní. Takže i můj projev, kterým jsem pak reagovala, byl opravdu spontánní, což mělo za následek samozřejmě pobavený smích ostatních účastníků. Mám takový svůj osobitý humor, takže kolegyně určitě věděly, že vtipkuji, zatímco ostatní jsem možná trochu šokovala svou otevřeností a upřímností. Prostě jsem v tu chvíli vnímala tu zvláštní atmosféru, skutečnost, že je to určitá prestiž, že někdo, (a s tím jsem se opravdu setkala), je třeba zklamaný, že ještě oceněn nebyl. A tak to byla taková zvláštní směsice pocitů. No, a konečně i to, že jsem ocenění dostala v podstatě v závěru své kariéry, takže jsem si i v duchu říkala, že si ho třeba fakt zasloužím.

Jakých schopností či dovedností potřebných pro dobrou pedagogickou a manažerskou práci si sama na sobě nejvíc vážíš? V čem jsi silná?

Vím, že navenek vypadám úplně jinak, než jaká jsem uvnitř. Každý mě musí nejdřív trochu poznat, aby věděl, že i když působím jako jedubaba a jsem velice rázná, moje vnitřní já je poněkud odlišné. Přesto si myslím, že fakt, že umím lidi napomenout, usměrnit, stanovit jasné mantinely, vymezit lidem kompetence, vyžadovat řád, aby organizace klapala, je mou nejsilnější stránkou. Považuji to za základ autority, kterou pro vedení tak velké organizace, kterou naše školka je, prostě potřebujete. Kdysi mi jedna ředitelka, která mě uváděla do mé ředitelské praxe, říkala: „Víš, když bude ředitelka moc oblíbená, tak to nemůže fungovat.“ A měla pravdu. Myslím, že tuto skutečnost nejlépe dokládá stabilní kolektiv v naší mš. Ta stabilita vypovídá o klimatu, který u nás je, a o tom, že to opravdu funguje.

A čeho si pak tedy ceníš na svých učitelkách? Jaká by vlastně podle tebe měla dobrá učitelka být?

Vzhledem k tomu, že náš kolektiv začíná spolu se mnou také stárnout, vidím, že se u některých učitelek začíná projevovat profesní vyhoření, což je asi po odsloužených 40 či dokonce 45 letech normální. Únava věkem už je znát, ale o to víc si vážím, že stále ještě přicházejí se zápallem s novými nápady, že jsou kreativní, že se chtějí něco nového učit. Nereptají, že by se úkoly měly přenechávat mladým. Máme také mladé paní učitelky, které se jistě mohou spoustu věcí naučit od těch starších, protože ty jim mohou předat opravdu praktické poznatky z bohaté vlastní zkušenosti. Naopak i mladé paní učitelky také nabízejí mnoho zajímavého pro ty starší. Pokud si jedna i druhá strana uvědomují, že si mohou být navzájem přínosem, pak jde o ideální stav.

Máš pocit, že se za tu dobu, co děláš ředitelku, nějak významně změnil přístup učitelek při jejich počátečním působení v mateřské škole? Pokud ano, tak jak?

Určitě změnil. Ten dnešní demokratický výchovný systém se hodně podepsal na vztazích. My jsme dřív přistupovali ke starším a zkušenějším s mnohem větší pokorou a respektem. Byli jsme přístupnější jejich radám. Dnes, aniž bych to těm mladším vytýkala, pokora a respekt trochu chybí. Mladí si dokáží říct asertivně své. Pokud se jedná o dobrou a správnou věc, je to v pořádku. Někdy však urputně trvají na svém i v případech, kdy by určitě nebylo na škodu naslouchat a přemýšlet o tom, co jim říká druhá strana. Nemluvím o naší školce, ale zcela obecně. Pochopitelně každý člověk je jiný a mezi mladými přicházejícími učitelkami jsou i takové, které jsou pokornější, dají si říct, jsou připraveny dál se učit. Prostě je to vždycky o konkrétních lidech.

Ted' z trochu jiného soudku. Naše MŠ má za sebou několik opravdu perných roků. Za plného provozu procházela a stále ještě prochází rekonstrukcí. Nejednu pernou chvíli máš i ty za sebou. My, kdo jsme tady s tebou byli, to moc dobře víme. Vzpomněla by sis, co pro tebe bylo nejtěžší a zda byla třeba i chvíle, kdy sis řekla, že už to nedáš?

Já sice vždycky v těch těžkých chvílích říkám, že to je moje poslední, ale jsem prostě ze své podstaty tahoun a každá krizová situace je pro mne výzvou, které musím čelit, postavit se jí. Byla během té rekonstrukce opravdu náročná období. Třeba když byla ve školce zima, kuchařky musely docházet vařit na jiné pracoviště, aby se každý den ještě před obědem vracely vydávat obědy. Musela jsem přesouvat lidi z místa na místo a vysvětlovat, jak a proč je to nutné. Ne každý má takové změny rád a zvládá je. A že šlo vsutku o změny zásadní, a to jak pro provozní, tak pro učitelky nebo rodiče i děti. Šlo o řetězové reakce. Třeba když mi střechou nateklo do ředitelny a já jsem ji s deštníkem a s vedoucí ŠJ stěhovala.

Máš tedy pocit, že tě to nějak psychicky nebo fyzicky zasáhlo?

Ano, utrpěla jak moje psychická, tak fyzická stránka. Navíc mi stála moje pedagogická práce, kterou chci dělat pořádně a dobře. Já jsem ale musela dělat něco úplně jiného - lítat za řemeslníky, stále něco urgovat, dohadovat, dělat nákresy dlaždiček, vybírat materiály. Na druhé straně jsem si ale zase mohla ty barvy a materiály vybrat podle svého - barvu fasády, dlaždičky, koberce, nové logo školky, lina.... Je to určitě lepší, než když vám to někdo, kdo na tom nemá osobní zájem, určí. Nebyl však čas si promluvit ani s učitelkami či dalšími zaměstnanci. Máme tolik lidí, že to prostě nebylo možné. Navíc jsme byli umístěni ve dvou objektech.

Lze vůbec nějak v krátkosti shrnout, co všechno ta rekonstrukce představovala? Mám totiž pocit, že si to málokdo dokáže vůbec představit.

Tak si představte mnohonásobné stěhování čehokoli, co ve školce najdete. Tam a zpátky, tam a zpátky. Vynášení nábytku, výběr materiálů, komunikace se řemeslníky, techniky - od elektrikářů až po zedníky, obkladače, malíře, stavební dozor ad. Přesídlování tříd a personálu, materiálů, a to nesčetněkrát. Závěrečný finiš, kdy se nám vrátil jeden pavilón, který byl odshora až dolů zašpiněný od

sádrokartónu, a musela se mýt kostička po kostičce. To bylo fakt strašné.

A to jsi ještě nezmínila věci, které měly být hotové a hotové nebyly...

Stěhování se několikrát odkládalo. Špatně udělaná fasáda. Do dneška se řeší opravy, reklamace, loupají se betony na pískovišti. Dvůr, který se vyasfaltoval, je znovu ošklivý, protože práce byly zhotoveny špatně. Po opravě máme na dvoře záplaty a stejně na nich voda po dešti stojí. Všechno mělo být hotové už loni v srpnu a uběhlo tři čtvrtě roku a hotové to stále není. Je spousta nedodělků. Už to takhle před sebou hrnu celé tři roky. I o prázdninách jsem musela chodit do práce. Tři roky jsem měla dovoleno rozkouskovanou.

Ty jsi tedy žena mnoha profesí, že?

Jsem. I na logu naší školky jsem pracovala přes prázdniny. Paní učitelka Lenka Kosinová ho navrhla, já jsem pak komunikovala s výtvarníkem. Logo jsem 4x upravovala, než vyšlo, jak bylo potřeba.

Vidím, že je potřeba se přesunout od rekonstrukce někam jinam. Vždyť jsme rádi, že aspoň něco už funguje. Co máš na své pedagogické práci ráda a co nerada?

Já se musím na tuhle otázku podívat z toho úhlu, že nejsem jen pedagog. Když porovnám procentuálně, kolik času věnuji pedagogické a kolik manažerské práci, tak je to 30 : 70. Z toho tedy jasně vyplývá, že mi na tu pedagogickou činnost, na kterou bych se měla svědomitě připravovat, být kreativní, používat nové metody a formy práce, mnoho času nezbyvá. Rodiče to asi neuslyší rádi, ale hodně musím spoléhat na svou dlouholetou praxi a dosavadní zkušenosti a vařit při práci učitelky z toho, co umím. Daleko víc času mi totiž zabere manažerská práce. Jsem zavalená spoustou papírů, které stále narůstají.

Tím jsi mi nahrála na další otázku. Já jsem přesvědčená o tom, že ředitel takovéto větší školky by vůbec neměl vykonávat práci pedagoga, protože té manažerské práce je samo o sobě víc než na jeden úvazek. Myslíš si to také?

Určitě. Je to tak. Vezmi si, že ředitelé na základkách mají své zástupce pro první stupeň, pro druhý stupeň, navíc mají i nějakého administrativního pracovníka. My si to tady všechno musíme dělat sami.

Ty máš také svoji zástupkyni, ale opět je to učitelka, která musí také ukrajet ze své pedagogické práce, aby zajistila všechno, co má po té organizační stránce na starost. Není to tak trochu postavené na hlavu, když vlastně 2 pedagogové musí šidit své hlavní poslání na úkor administrativy a organizace? A stejně je to dohromady stále víc než jeden úvazek. Je to rozumné?

Očividně není. Nutně bychom potřebovali ještě jednu administrativní sílu, která by nám vykryla takové případy, mezi něž patří třeba zápis dětí do Mš. To je skutečně nepředstavitelné množství papírů, formulářů, které si nosíme domů, doma je musíme zpracovat. Když se tisknou rozhodnutí, tak bývám v práci do večera, než je všechny připravím a vytisknu. Představte si, že máme třeba 120 žádostí, které nám projdou rukama, na které musíme odpovědět. To představuje 120 papírů, které musíme vytvořit, založit do spisovky, přidělit čísla, odeslat. Práci si dělíme se zástupkyní, ale v tu dobu prostě nemůžeme dělat nic jiného. Kdyby tady byla administrativní síla, toto všechno může udělat sama. Já bych to pak mohla pouze orazítkovat, podepsat a zkontrolovat.

Abychom náš rozhovor trochu odlehčili, připravila jsem si pro tebe takový osobnější dotazníček, kdy si můžeš vždy vybrat jen jednu odpověď. Tu, která tě charakterizuje, tu, které bys vždy dala přednost. Ať tě poznáme také z poněkud jiné než jen té profesionální stránky 😊

(Pozn. red.: Paní ředitelce byly předloženy vždy dvě možnosti. Ta, kterou si vybrala, je zvýrazněna červeně)

Profesní dotazník: **Ředitelka** x učitelka?, tříletáci x **předškoláci**?, **ranní směna** x odpolední směna?, **výtvarka** x hudebka?, pátek x **pondělí**?

Osobní dotazník: **Kalhoty** x sukně?, **kosmetička** x kadeřnice?, restaurace x **kavárna**?, **biftek** x kynuté knedlíky?, **víno** x pivo?, **léto** x zima?, popík x **country**?, **Bartoška** x Trojan?, hory x **moře**?, televize nebo **knížka**?

Když už se bavíme v té osobní rovině, tak prozradím, že nedávno se ti narodilo druhé vnoučátko - chlapeček Matyášek. Jsi při svém vytížení schopná být fungující babičkou?

Hákuju od rána do večera, s vyplazeným jazykem.

A staráš se jenom o vnoučka nebo i o vnučku, z níž už je dnes dospívající slečna?

Vnučka už je slečna, ta už mě nepotřebuje.

Kdo tě v nejtěžších chvílích podrží nad vodou?

Jednoznačně manžel.

Tušila jsem, že to řekneš, takže další otázka je nasnadě. Co si na manželovi nejvíc ceníš?

Manžel mi stále říká, že jsem hezká, že mě miluje a že je na mě pyšný. Honza je z nás dvou totiž ten citlivější.

Existuje něco, co tě rozhodně naštvě, rozhodí nebo rozpálí do běla?

Když zjistím, že mi někdo lže a za zády mě pomlouvá.

No, a nakonec ještě aspoň letmý pohled do budoucnosti. Máš nějaký dosud nesplněný sen, který bys chtěla uskutečnit, nebo chceš třeba ještě stihnout něco, co se ti dosud nepodařilo? Ať už v pedagogické práci nebo osobním životě?

Chtěla bych se v důchodu zabývat nějakou kreativní činností. Chtěla bych se třeba trochu přiblížit umění maléřeček - malovat kraslice nebo umět z písku vysypávat velké ornamenty na zem v době Velikonoc či malovat vinné sklípky lidovými ornamenty. Prostě se zabývat nějakými výtvarnými technikami.

A co jsi pro to ochotná udělat?

Určitě bych se přihlásila do nějakého kurzu. Když jsem byla mladší, tak jsem absolvovala nějaké kurzy, kde jsem získala certifikáty, ať už šlo třeba o keramiku, lego, malbu na hedvábí. Kromě toho jsem pletla, šila, na což teď už opravdu čas nemám. A je mi to líto. Protože zrovna to malování na hedvábí mě opravdu hodně bavilo a já jsem třeba kamarádce k narozeninám namalovala hedvábný šátek, který udělal radost nejen jí, ale i mně, protože šlo o dárek hezký, vkusný, hodně osobní a zároveň originální.

Já ti přeji, aby ti ta originalita, o které my učitelky MŠ Sluníčko něco víme, co nejdéle vydržela, protože je právě tou vlastností, kterou máme na tobě nejraději. A samozřejmě přejeme hodně sil do tvé další práce.

S ředitelkou hradecké MŠ Sluníčko rozmlouvala Lenka Klapilová